

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

№. 10.

V četrtek 4. sušca 1852.

Tečaj V.

Za post.

Ne pozabi, ne pozabi:
Kar ti jame zibel teči,
Te preganja, človek slabi!
Lev pekleuski, lev dereči.

Misli, lazi, laže, snuje,
De te v svoje mreže spravi,
In ob enim ternke kuje,
De te vjétiča zadavi.

Hočeš zlobno delo ovréti,
Tud ti misli, delaj, móli,
Glej, se mu z močjó upreti,
V kovarstvo ne pervóli.

Tri imaš v vojski pomočnice,
Glej, de bodeš maral za nje!
So nebeške tri sestrice:
Post, molitev in čuvanje.

Post berzdá teló naj tvoje,
In molitev strasti duha,
Zvesto čútje pa oboje
Naj zderžuje od napuha.

Duhu vselej bodi v službi
Truplo slepo in nezmožno;
Z dušnim bitjem truplo v družbi
Naj bo Večnimu podložno. J.

V dan sv. Cirila in sv. Metoda,
slovenskih apostelnov.

Na dolgo in široko po Slovenskim je znana že silno potrebna bratovšina ss. Cirila in Metoda; torej se spodobi, saj nekoliko od življenja teh velikih slovenskih, ali kakor jih Cerkev imenuje, ilirskih apostelnov spregovoriti.

Ss. Ciril in Metod, brata, sta doma v Saloniku na Greškim iz imenitne starašinske (senatorske) družine. Po tem ko sta se v Carjigradu s posebno pohvalo mnogih učenost izučila, sta bila mašnika posvečena. Bila sta zavoljo svetosti in učenosti sloveča redovnika ali mniha. Sveti Ciril, ki se tudi Konstantin imenuje, je bil že ko učenec zavoljo posebne bistrosti in izverstnosti „modrijan“ ali filosof imenovan. Goreča čiste želje za česenje Gospodoviga imena sta se misjonskimu delu posvetila. Sv. Ciril se je nar pred podal med Kozare, nekako turško stáblo ljudstva, in jim je oznanoval besedo večniga življenja. Kerstil je njih kana (poglavarja), in vse ljudstvo se je za njim spreober-

nilo h Kristusu. Vernivši se v Carjigrad vzame sv. Ciril seboj svojiga brata Metoda, in se podasta med Bolgare, oznanujeta sveti križ in tudi to ljudstvo pridobita za edinozveličavno vero Kristusovo. Ta čas pa je bil Svatopluk, sinovec ali stričnik Moravskiga kralja Radislava, poslan k bolgarskimu kralju Mihaelu, ga pergovoriti k sklepu z Radislavam, veliko-moravskim kraljem. Ondi mu je sreča došla, spoznati oba bolgarska apostelna in spoštovati kersansko vero. Domu pridsi tudi svojiga strica pridobi in ga napravi, de naj prosi cesarja Mihaela, mu poslati una oznanovavca zveličanskiga nauka. Apostelna res prideta v veliko moravsko kraljestvo, se skažeta zvesta sina rimske cerkve, in začneta učiti. Kerstila sta v kratkim Radislava kralja, Svatopluka in velikaše ljudstva, katerim je nasledovalo ljudstvo in malikovavski popi. V znamenje, kako pretežka jim je že bila butara malikovavstva z njegovimi neusmiljenimi žertvami in daritvami, kako ljubo pa de jim je kersanstvo, so imenovali kersanske duhovne „kneze“, kakor jih Čehi in Moravci še zmiraj imenujejo. Ljudstvo je nova apostelna zlasti tudi za to ljubilo, ker sta v njihovim jeziku govorila in učila. Sveto mašo sta brala v jeziku narodov, ktere sta spreobernila. Znajdla sta slovenskimu jeziku primerne pismenke ali čerke, ki se še vselej „Cirilica“ imenujejo, sta učila ljudstvo brati in pisati, poslovenila sveto pismo, ter učila novoverne ta neprecenljivi zaklad prave modrosti v svojim domačim jeziku poznati. Globoko presunjeno je bilo dobroserčno slovensko ljudstvo od tolike blaženosti in nebeške modrosti kersanstva in se jih je na trume in z vso resnico prijemalo zveličavniga nauka svojih bogoljubnih oznanovavcov. Zavoljo toliko lepiga djanja sta bila od sv. Očeta pohvaljena in oba v škofa tistih krajev posvečena. Spervič sta sveta moža učila v Velehradu, poglavitim mestu velikiga moravskiga kraljestva, po tem pa zmiram delj in delj okrog. Na njuno opominovanje so se razdirali malikovavski hrami in darilniki; trojedinimu Bogu pa so zidali častitljive svetiša in učilnice (šole) in postavljali k njim pobožne mašnike in spretne učitele. V dolge in daljne kraje je bilo razširjeno djanje svetih bratov in je seglo zlasti globoko notri v Avstriansko in Ogersko; tudi Češko je bilo v obkrajni svetih bratov, in je tisti čas zagledalo luč resnice.

Solnograški in Mogoški nadškof pa sta naznanila v Rimu, mende iz nerazumnosti, „de Metod zmoteno uči in de namesto latinskiga je slovenski jezik v božjo službo spravil“. Na to gre Metod sam v Rim in je pred papežem svoje učenje in djanje tako pošteno opravičil in skazal, de mu

je papež vse perterdil, ga v vsih cerkvenih naukih in pravicah poterjeniga našel in mu slovenski jezik tudi pri sv. maši dovolil (880). V svojim dopisu pa ga že imenuje papež Joan VIII. vikšiga škofa na Moravskim. Sv. Ciril je bil umerl že v letu 868, njegov brat se je bil po tem ko vikšig škof podal nazaj v Velehred. Zavoljo nekterih nespornost s svojimi sosedi je mogel sv. Metod še enkrat iti v Rim, in od tistiga časa se (po virih, ki jih pred seboj imamo) pogrešajo različne daljne naznanila od njega. V duhovskim branji se beró lepe besede od teh dveh apostelnov: „Po zmerjenim teku svojih trudov sta v nebesa šla. Ilirski narod, na dolgo in široko do nar zadnjih krajev severne zemlje razprostert, jih ko svoja apostelna in pomočnika spoznava in časti. Njuni trupli ste hranjeni v cerkvi sv. Klemenca v Rimu“. Cerkev njun spomin per nas 9. sušca obhaja.

(Konec sledi.)

Pastirski list.

(Konec.)

Če pa že molitev posameznih kristjanov Bogu dopade in uslišanje pred njegovim obličjem najde, koliko bolj mu bo se le perjetna molitev, ki iz veliko združenih serc k njemu puhti! „A ko sta dva z med vas, pravi Kristus per sv. Matevžu (Mat. 18, 19. 20.), na zemlji ene misli bodi si v katerikoli reči, za katero prositi hočeta, jima bo dana od mojiga Očeta, kateri je v nebesih; zakaj kjer sta dva ali kjer so trije vkup zbrani v mojim imenu, sim jest v sredi med njimi.“ Zatorej pa so tudi tiste pobožne družbe, kterih se je z dovoljenjem škofov za razne namene v katoliški cerkvi veliko napravilo, ktere tudi svoje bogoljubne perzadevanja z združeno molitvijo podpirajo, vse hvale vredne, in jih svojim vernim nikdar ne morem dosti perporočiti, ker marsiktero sovražno in napéno početje sedanjiga časa močno zaverajo, in k poboljšanju življenja široko okrog perpomorejo, kar samo grešniku usmiljenje božje spet nakloniti zamore.

K poboljšanju življenja in k pokori nas pa katoliška cerkev ravno v začetku štiridesetdanskiga posta, kateri je čas pokore, posebno vabi. Zatorej s spokornim kraljem Davidom ponižno zdej spoznajmo, de smo vsi grešniki in odrešenja potrebujemo, kteriga se le po neskončnim zasluženji Kristusovim vdeležiti zamoremo. Obrnite si tedej v svoj prid, ljubeznjivi moji! ta sveti čas, de se v zakramentu sv. pokore s kervjo Kristusovo očistite od svojih grehov in zgubljeni mir serca spet nazaj dobite; poslužite se ga, de v zakramentu sv. rešnjiga Telesa svojo dušo z nebeskimi močmi okrepčate, in tako v svojih storjenih sklepah stanovitni ostanete, ter serčno zoper vse skušnjave greha se vojskujete; objemite ga s skesanim sercem, de z deli pokore, z molitvijo, almožno in s postam, k popolnoma spravi z Bogam pridete. „Molitev s postam in almožno je bolji, kakor zaklade zlatá nabirati, je rekel Rafael Tobiju (12, 8—9.); zakaj almožna otme smerti, očisti od grehov in stori, de človek usmiljenje in večno življenje najde.“ Zato, ljubi moji! zdej molite bolj pogosto, ubogajme bogatejši dajajte in v vsakorsnim zatajevanji se še raji vadite, pred vsim pase z veselo pokorsino zapovedi posta podverzite, ki vam jo cerkev, vaša ljubijoča mati,

k vašimu zveličanju naloži. Zakaj komu je neznan, de je človekovo življenje vedna vojska, de človek nar nevarniši sovražnika svojiga zveličanja v sebi nosi, namreč poželivost mesa, katero poželi zoper duhá. De nas ta sovražnik ne premaga, veli Kristus serčno vojskovanje zoper njega. „Kdor hoče za menoj priti, naj sam sebe zatajuje, ter vsak dan svoj križ náse vzame.“ (Luk. 9, 23.) Ker cerkev pozna našo slabost, nas hoče za to vojskovanje uterditi, in nam iz tega namena ene majhne in lahke dela zatajevanja naloži, de tako z majhnim uterjeni tudi težji skušnjave srečno premagamo. Ravno zato tudi perlajša zapoved posta, katero so kdej verni oostro deržali, in se več storili, kakor je ravno zapoved velevala, in le malo terja, de tudi tisti, v čigar sercu vera že peša, nobeniga zgovora nima, se postu odtegniti, temuč je veliko več perpravljen, radovoljno si kej pertergati, de vero v sebi bolj vname, ljubezin do cerkve bolj uterdi, in kersanstvu očitno spričevanje daje.

Ker od ene strani, ljubi moji! zaupam v vašo dobro voljo in zato natankno spolnovanje cerkvene postne zapovedi pričakujem, od druge strani pa tudi človeški slabosti perpomoci želim, kakor v pretečenim letu, tako tudi letos zapoved cerkve zastrán posta nekoliko perlajšati hočem, in z oblastjo, ki jo imam od apstolskiga Sedeža, in v oziru na okolišine sedanjiga časa podelim, kar zadene zapovedano zderžanje od mesnih jedi, za letošnji štiridesetdanski post do posta prihodnjiga leta naslednje dovoljenje:

A. Postiti se samó na sebi, to je, v jedi si pertergati, ostane zapovedano, in le enkrat na dan do sitiga se najesti je perpušeno naslednje dni:

1) Vse dni štiridesetdanskiga posta zunaj samih nedelj; 2) vse srede in petke v adventu; 3) vse kvaterne srede, petke in sabote; 4) v saboto pred binkoštni (29. vel. travna), o prednevih ss. apostelnov Petra in Pavla (28. rozniga cveta), Mariiniga vnebovzetja (14. vel. serpana), vsih Svetnikov (31. kozoperska), Mariiniga Spočetja (7. grudna), in Rojstva Gospodoviga ali pred Svetim dnevam (24. grudna).

B. Mesne jedi vživati je prepovedano:

1) vse petke celiga leta; 2) vse kvaterne dni; 3) vse sabote v štiridesetdanskim postu, pepelnično sredo in veliki četertik; 4) binkoštno saboto in vse dneve pred velikimi prazniki, kateri so bili ravno poprej imenovani.

Kdor se pa tega polajšanja ne bo poslužil, temuč se bo po stari kersanski katoliški navadi vse zapovedane postne dni, kakor tudi vse sabote skoz leto mesnih jedi zderžal, bo imel pred Bogam in sveto cerkvijo posebno zasluženje, ako bo to iz bogoljubne gorečnosti storil, in ne bo zaničeval tistih, kateri se cerkveniga polajšanja te zapovedi poslužujejo.

Kakor je pa slehernimu na voljo dano, si po svojim notranjim nagibu veči pertergovanja v duhu prave ponižnosti in pokore naložiti; ravno tako se pa tudi tistim, kateri bi se tega perlajšanja poslužili, posebej zaterdi, de ob unih zapovedanih postnih dneih, ob kterih se vživanje mesnih jedi dopusti, namreč ob vseh perlajšanih dnevih štiridesetdanskiga posta (zunaj nedelj, v kterih je meso tudi zvečer perpušeno) in ob adventnih sredah se sme meso le opoldne vživati, zvečer pa od mesá le sama juha (župa). Le ako bi zavoljo starosti, u-

božnosti, težkih del ali slabiga zdravja komu potrebno bilo, bi smel tudi zvečer še eno mesno jed vzíti. Stanovitno prepovedano pa ostane, o taciñ perlajšanih dneñ, ribe in mesne jedi ob enim vzivati. Vsak tudi, kdor bi se tiga cerkveniga polajšanja poslužil, si ima z obilniši gorečnostjo perzadevati, de z zatiranjem počutljivosti, s premaganjem hudiga nagnjenja, s hvaležnimi mislimi v terpljenje in smert našiga Odrešenika Jezusa Kristusa in z deli radodarne ljubezni do bližnjiga namen postne zapovedi svete cerkve doseže, kateri je naše posvečenje.

Takim, ki so v posebni revšini, ali še clo od usmiljenja družih žive, ali so seer zastran živeža popolnoma v oblasti družih, zamorejo spovedniki in duhovni pastirji tudi obsirniši polajšanje podeliti; drugi pa, ako bi kje zavolj svojih okolišintaciga perlajšanja potrebni bili, naj ga per škofijstvu prosijo. — Milost našiga Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vami! Amen.

Dano v škofjskim sedežu v Ljubljani 3. Svečana 1852.

Anton Alojzi, m. p.
knezo-škof.

Boj se hudodelnik,

če si še tako skrit, te bo dosegla pravica!

Popoldne 21. prosenca létas prideta dva človeka v poletno stanovanje španjolskiga kupca Rovira v Reusu, katero je blizo Sanahuja. Seboj perpeljeta muzga z dolgo skrinjo, in prosita, de bi smela zlo trudno živino v hlev djati. To se jima radovoljno perпусти, skrinja se na trato dene in živina v hlev pelje. Možaka na to odideta, rekoč, de sta v mestu imenitne pisma pozabila, in de se bota v nekterih urah povernila. Nekake 3 ure potlej pridejo tudi trije varnovarhi ali žandarji v polétnico se odpočit. Imeli so pa varni varhi psička per sebi, kateri je neprenchama okoli truge lazil, jo vohal in vanjo lajal. Vse žuganje varnovarhov ni nič zdalo; zvesta živalica se ne da odpoditi in vedno oblajuje trugo. Tedaj varnovarhi dobé od hišnih orožje in se pripravijo, v skrinjo vломiti in viditi, kaj je v nji? Ko začno s kladvam razbijati, se zasliši glas iz skrinje, de naj pusté, bo že sam odperl. Permaši se iz truge dédie, in spozná, de je še z osmerimi drugimi namenil, ponoči pohištvo obropati in požgati. Varni varhi hudodelnika zvežejo, ga spravijo v temin hram, in se perpravijo, hišo pred unimi hudodelci obvarovati. Okoli enajstih ponoči se perplazi osem s pušami previdenih potepuhov k hiši. Varni varhi in hišni hlapci ugleddajo iz skritiga kraja razbojniko, na nje ustreljé in jih precej pet zmed njih tako zadenejo, de se niso mogli braniti. Uni trije pa so jo pobrali, bili so pa ujéti in z unim potuhnjenim skrivcam vred v Reus v ječo gnani. Deveteri potepini so bili poprej Rovirovi delavci, pa zavoljo malopridnosti ob službo djani, so se hotli znositi, ter poslopje obropati in požgati. —

Pismo gospod misjonarja Jerneja Možgana.

Od 17. kimovca do 18. kozoperska, tedaj en cel mesec sim v Kairu ostal; tu smo mogli skrinjo večidel preložiti, ker so bile za velbljude prevelike in pretežke, posebno tiste, ki so bile z železnim orodjem in bukvotiskarnico napolnjene. Pri takim delu nam ni bilo

dolgčas, s tem manj, ker smo se arabkiga jezika pridno učili in vadili velbljude jezdariti, ter svojo robo in nakupljeno reči skládali, ki so bile pa večidel evropejske, ker je Abbas Paša fabrike, ki jih je bil Mehmed Ali po kmetih napravil, zaperl, in zaukazal, de so se delavci z mašinami vred v Kairo preselili, kjer jih pa razun Evropejcov le malo dela. Obiskal sim tudi, se vo de skrivaj, več mošej, ki jih je nekoliko precej lepih; manjka jim pa živih podob, ki so bile dozdej per Turkih ostro prepovedane, dokler ni sedanji sultan ukazal, de se je njegova, za človeka velika podoba v svetovavnici Kairskiga grada postavila; manjka jim prijetnih orgeljnih glasov, visokim turnam manjka ur, ki bi tek časa kazale, manjka jim zvonov, ki s svojim glasam človekovo čutila proti nebesam povzdigujejo. Le keršanske cerkvice, ki jih je malo, imajo majhne zvonove, ki se pa deleč ne slišijo, in zvonenje je tako nenavadno, de so, ko smo se po Nilu peljali in ko je zvonec na ladii zjutraj, opoldne in zvečer ali sicer zapel, psi iz Nila bližnjih krajev pertekli in zavoljo nenavniga zvonjenja zlo tulili. Znamnje se je z zvoncam od desetih zvečer do štirih zjutraj vsako uro dajalo, ker smo se z brodniki med tem časam v straži verstili. Prijetno se mi je pa v mošejah zdelo, de so bile tla s slamo pokrite, in de so, si jih dalje čiste ohraniti, ljudje per vratih čevlje sezuli, kakor tudi, de imajo žene, kakor v judovskih snidnicah, svoje lastne zagrajene prostore.

Od popotvanja do 21. širjavne stopnje zamorem zavoljo tega, ker sim bil le malo časa v pušavnim šotorju, le toliko povedati, de je bilo za nas na ladii veliko bolje kakor pa na suhim, kjer so nas komarji pikali, de celo noč nismo miru imeli; na ladii nas pa niso toliko nadlegvali. Ko smo se zvečer 18. kozoperska na ladii „Zgodnji Danici“ od Kaira peljali, je nam v prid sover vlekel, in ladija je ko labud po Nilovih valovih gori plavala, razsvitljena po zadnjih žarkih čez Nubiensko pušavo zahajočiga solnea. Ker je pogodna sapa vlekla, smo se perva dva naslednja dni 15 milj ali eno širjavno stopnjo dalje perpeljali, in čerkaste egiptovske vasi, z datelnovimi palmami obdane, so se tako zgubovale, kakor de bi se na parobrodu peljali. V Minie-u, pervim mestu, ki smo ga dosegli, smo postali, noviga živeža si nakupiti.

Poglavar, častitljiv turk, je rekel, de naj k njemu pridemo, in, ko se mu je g. namestnik perklonil, ga je na svoj sedež posadil: nar veči čast, ki jo turk ptujcu zamore skazati; poslal nam je ovna in štiri hlebe in je potlej sam s svojim učenicam, francozam, na ladijo peršel, kjer ga je posebno godba naše fisharmonike prav razveselila. Pogodni veter pa ni dolgo terpel; kmalo se je v vihar prevergel, ki nas je permoral jadra zategniti, pa je le malo časa razsajal in poslednjé je sapa clo ponehala. Zdaj so mogli našo ladijo Nilu nasproti vleči. Čutili smo se, kako so se naši brodniki, vsi čerñi Nubienci, le na pol oblečeni, v vodo pognali, na suho plavali, vervi okoli glave in persovili in z nar večim veseljem med petjem in vpitjem ladijo v nar veči vročini in s silnim trudam vlekli. Pri tim so pa le nekaj kosov kruha vzivali, ki so jih skropam močili in s perstmi v usta tlačiti.

(Konec sledi.)

Ogled po Slovenskim.

Ogersko-slovensko. V Banski Bistrici bo napravljén gimnazi, ki bo središin učiln vstav za celo Ogersko Slovensko. Tri dveletne zaklade (štipendie) za učivne novake (kandidate), ki se imajo v Pragi izučiti in po tem ko gimnazialni učeni ki v b. Bistrici nastopiti,

so že vložene; dve po 250 gold. od Nj. mil. škofa Moysewa, ena za 300 gold. od gosp. dr. Kozáčka, šolskiga svetovavca požonjske obkrajne.

Drobtince za novo leto 1852 so na svitlo peršle; pa niso samo za to leto, ampak za vse leta, kakor večna pratika. Na čelu imajo sv. Ruperta, Solnograškiga škofa. Tesni prostor ne prepusti, jih obširno pretresati, samo toliko rečemo, da so po naliku poprejšnjih o-novane, in tako koristno za učeniga in prostiga, da bi jih vsak kupil, ako bi vedil, kako so dobre. Dobé se pri g. Kremžarju po 48 kr.

Ljubljanske nemške nov. pišejo 27. sveč., da je nj. svetlost cesarica Karolina Avgusta precej ko se je žalestni požar Tratarske cerkve razglasil, poslala ondotni cerkvi zaporedama dve trugi s peterimi mašnimi oblacili.

Iz Ljubljane. Prečastiti gospod korar J. Novak so konec pretečeniga mesca velikimu odboru Mariine družbe v podpiranje katoliškiga misiona v srednji Afriki 140 gold. poslali, ki so jih v imenovano bratovšino per njih vpisani udje iz mnogih stanov za prvo leto blagoserčno podarili. Ker to veselo novico s serčnim veseljem naznanimo, tudi še perstavimo, da se v Mariine bratovšino vsak zapisati zamore per svojim duhovnu, kateri nabrane denarje g. tehantu, in ta v škofijsko pisarnico pošlje, od kodar se vpisanim udam lepe podobe Mariine družbe, ki imajo podučenje v slovenskim ali pa nemškim jeziku, brez plačila podelé.

Razgled po keršanskim svetu.

Ogersko. Tudi na Ogerskim je bogoljubno djanje našiga rojaka gosp. Dr. Knoblicherja sočutje našlo. Zlasti piše „Salzb. Kirchenbl.“, da je v Čanadski škofiji veliko neduhovnov svojo pomoč skazalo; visokočastiti korar g. Štefan Oltvanj pa, ki so bili že pred dvema letama 1000 gold. za Ameriko in za božji grob v Jeruzalemu vložili, so tudi za Afriko 600 gold. tako odločili, da bodo létne obresti v afrikanški misjon obrnjene.

Iz Frankobroda se piše: 17. svečana je peršla carvna Naraki, strična rusovskiga cara, spremljena po gosp. materi reda sv. Pavla, v mesto Valenciennes. Ta pobožna carvna je prosila, ji odločiti stanico v tihim pribežališu „sester Previdnosti.“ Odpovedala se je svojimu visokimu cesarskimu stanu in greški (ločeni staroverski) cerkvi, da se zamore k rimsko-katoliški cerkvi spreobrniti in samostansko življenje si zvoliti. Ta sklep je storila popotvaje v Pariz po smerti svojiga očeta, in je stopila v sesterski red sv. Vincencia Pavlanskiga, kjer misli svojo življenje skleniti. Ta namen doseči, ji ni bila nobena zguba prevelika. Vsa vdana prenaša v popolnoma zatajenju same sebe obsodbo pregnanja in pobranje vsiga imetka na Rusovskim.

„Univers“ piše, da sta greška patriarha v Carjigradu in Jeruzalemu v polnim razpertju z Rusovskimi škofi zavoljo kerševenja. Greška cerkev keršuje s potapljanjem (immerio), rusovski škofje pa terdijo, da je dovoljno oblitje (ablutio) in v mali Rusii že od 2 do 300 let tako keršujejo. Iz te obkrajne je veliko rusovskih prelatov, zlasti Štefan Javorski in Teofanes Prokopović, ki sta skorej 50 let rusovsko škofijstvo vladala in silo krivoverskih škofov in duhovnov posvetila; ako sta bila tedaj, po misli unih patriarhov, neveljavno keršena, je bilo tudi neveljavno vse njuno posvečevanje. — Upajmo, da po božjim usmiljenju in na prošnjo sv. Cirila in Metoda bo to razpertje pomagalo k povečanju katoliške cerkve.

Švedsko. 4. svečana v praznik sv. Anzgara, švedskiga apostelna, so je začela tožba zoper katoliškiga duhovniga pastirja in zoper katoliško deklisko učenico, ki sta od protestantov obdolžena, da sta protestante s prigovorjanjem v katoliško cerkev vabila. Podkupljeni tožnik, ubog Švedic, ni imel nič prič, in spreobrnjeni so rekli, da so iz polniga prepričanja, v čisti zavesti kazin, ki jih za to čakajo, prestopili, in da duhoven k temu ni družiga storil, kakor da jim na njih prošnjo v katoliško cerkev ni branil ter jih sprejél. Zdaj se čaka, kakšno sodbo bodo neznašljivi protestantski Švedci na to sklenili. Znamenitno je, kar je duhovni pastir v oziru ravno na ta dan pred sodbo rekel, da on namreč ta dan, v praznik sv. Anzgara, ravno zavoljo tistiga nauka stoji pred sodbo, kteriga je pred tavlent leti (v l. 833) ta apostel Švedianam oznanoval, in da se od tega keršanskiga sodniša tiste nepristranosti sme nadjati, katero je neverško sodniše svetimu Anzgaru bilo skazalo. Da bodo pa naj berže ti protestantski možje tudi zdaj bolj neusmiljeni od unih nevernikov, kaže njih dosedanje obnašanje do katolicánov.

Laško. Uniga mesca je Placenski škof dve zamorski deklici kerštil, kateri je bil pred nekaj časam vredni duhoven Olivieri ondotnim Ursulinam v odrojo zročil.

„Volkshalle“ zastran kaznovanja hudobnih med drugim pravi: „Možje práve se dové kako ponašajo z rekam: rajši deset krivih spustiti, kot oniga samiga nekrievčniga obsoditi. Ali ni pa družiga zreka, kateri bi bil k manjšimu ravno tako jasin kakor uni, in bi bil take le podobe: rajši krivimu kazin v polni meri odmeriti, kot stoterim poštem ljudem s potépanjem zopet in zopet spušenih kaznjencov vedno strah za blago in premoženje nakopati.“

Darila za misjon v srednji Afriki.

	Od poprej . . .	12 gold. 30 kr.
Gosp. J. Velikonja, duhoven v Orehku . . .	1	„ — „
Dobrotnik iz Gorice	3	„ 10 „
Dobrotin mašnik iz Gorenske strani . . .	5	„ 20 „
Gosp. P. Jerina, fajmošter v Žalni . . .	5	„ — „

Skupej . . . 27 gold. — kr.

Za Tratarsko pogorelo cerkev.

	Od poprej . . .	16 gold. — kr.
G. F. Karun, kaplan v Ternovim . . .	1	„ — „
Častite Ursularice v Ljubljani . . .	10	„ — „
G. M. K. Podmarnogorski	1	„ — „
„ M. Keršmanc iz Bohinske Bele . . .	5	„ — „
„ J. P.	—	„ 15 „

Skupej . . . 33 gold. 15 kr.

 Nekdo bi rad več iztisov 8. lista letošnje Danice kupil. Kdor bi jih hotel prodati, je proščen, v tiskarnici g. J. Blaznika se oglasiti.

Popravek. V prvi versti popr. lista „Beseda Slovincam“ naj se bere „pol milionu,“ namesto „poldrugim milionu.“